

Schubertiada Vilabertran

LIED THE FUTURE

B Sabadell
Fundació

ACADÈMIA CHRISTIANE IVEN
& WOLFRAM RIEGER

Dimarts 20 d'agost de 2024

18 h

Èlia Farreras-Cabero, soprano
Lucas Huber Sierra, piano
Inés López, mezzo
Jesús López Blanco, piano

Èlia Farreras-Cabero
Lucas Huber Sierra

Inés López
Jesús López Blanco

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

4' **Auf dem See**, D. 543 (1817)

ROBERT SCHUMANN (1810 — 1856)

13' **Lieder und Gesänge aus "Wilhelm Meister"**, op. 98a (1849)

n. 3 Nur wer die Sehnsucht kennt

n. 5 Heiß mich nicht reden

n. 9 So lasst mich scheinen

n. 7 Singet nicht in Trauertönen *

FRANZ SCHUBERT

4' **Ganymed**, D. 544 (1819)

HUGO WOLF (1860 — 1903)

10' **Goethe Lieder**, HWW 120 (1888)

n. 5 Mignon I

n. 9 Mignon

16' **FRANZ SCHUBERT**

Der Schiffer, D. 536 (1817)

Lied eines Schiffers an die Dioskuren, D. 360 (1816)

Atys, D. 585 (1817)

Nachtviolen, D. 752 (1822)

Nachtstück, D.672 (1819)

15' **CLARA SCHUMANN** (1819 — 1897)

Walzer (1834)

Ihr Bildnis (1840)

Lorelei (1840)

Die gute Nacht, die ich dir sage (1841)*

Am Strande (1841)*

*Primera audició a la Schubertiada.

Els músics són becats del programa "Lied the Future" patrocinat per la Fundació Banc Sabadell.

Èlia Farreras-Cabero, soprano

Nascuda l'any 1999, cursà els seus estudis en l'especialitat de cant al Conservatori Professional de Música de Sabadell amb Elisenda Cabero. Actualment, cursa el grau superior a la Hochschule für Musik Hanns Eisler de Berlín. Complementa la seva formació amb grans especialistes com Wolfram Rieger, Martin Bruns, Thomas Quasthoff, Christoph Prégardien, Lluís Vilamajor o Ulrich Messthaler. Aquest any 2024 forma part del projecte "Lied the Future" de la Schubertiada. Ha actuat en sales de concerts i teatres tan emblemàtics com la Konzerthaus de Berlín, el Palau de la Música Catalana, la Deutsche Oper de Berlín, l'Atlàntida de Vic o la Faràndula de Sabadell.

Debuta a la Schubertiada.

Lucas Huber Sierra, piano

Inicia els seus estudis pianístics a Madrid. Posteriorment es trasllada a Colònia i Lübeck (Alemanya), on es gradua a tots dos conservatoris amb les més altes qualificacions. Rep importants impulsos de Claudio Martínez Mehner, Pierre-Laurent Aimard, Anthony Spiri, Thomas Quasthoff i Christoph Prégardien, entre d'altres. Durant el curs 23/24 forma part de l'acadèmia de lied del Heidelberger Frühling, sota la direcció artística de Thomas Hampson. Combina les seves activitats pedagògiques com a professor de piano amb el seu treball com a pianista acompanyant vocal a la Hochschule für Musik Hanns Eisler de Berlín. Actualment, estudia un màster d'Acompanyament de Lied sota la tutela de Wolfram Rieger en aquesta mateixa institució.

Debuta a la Schubertiada.

Inés López, mezzosoprano

Nascuda el 1999, es va graduar a l'Escuela Superior de Canto de Madrid (ESCM) el 2022 i hi va rebre el premi de l'Asociación de Amigos de la ESCM al Premio Fin de Carrera Lola Rodríguez Aragón. Ha estat guardonada també amb el 2n premi i el premi Nuevo Talento en el III Concurso Nacional de Canto "Ciudad de Albacete", el Premio de Zarzuela en el XXXIX Concurso Internacional de Canto "Ciudad de Logroño" i el 2n premi i el Premio de Zarzuela en el II Concurso Internacional de Canto "Alcalá de Henares". Ha estat beneficiària de la beca Deutschlandstipendium. Actualment, realitza un màster d'Òpera en la Hochschule für Musik und Darstellende Kunst de Stuttgart. En el terreny del lied, va ser seleccionada com LIFE New Artist pel LIFE Victoria i col·labora sovint amb el pianista Jesús López Blanco.

Debuta a la Schubertiada.

Jesús López Blanco, piano

Llicenciat en Piano a Musikene i en Història i Ciències de la Música a la Universitat de La Rioja, aquest pianista gallec (Lugo, 1990) s'especialitza en música de cambra i acompanyament vocal. Cursa el màster de Lied "Victoria de los Ángeles" a l'ESMUC becat per la Fundació Victoria de los Ángeles, i un màster de Liedgestaltung a la Hochschule für Musik de Freiburg im Breisgau. Guardonat com a integrant de duos de cant i piano en diversos concursos, la seva activitat com a intèrpret l'ha dut a tocar a Alemanya, Itàlia, França i Espanya, participant en festivals com Volcadiwa, LIFE Victoria o la Schubertiada, acompanyant Josep-Ramon Olivé, Cecília Rodríguez, Belén Roig, Sebastià Peris o Rocío Pérez. Actualment, compatibilitza la seva faceta interpretativa amb la docència en el Conservatori Superior de Música de les Illes Balears i l'Escuela Superior de Canto de Madrid.

Aquest és el segon concert de Jesús López Blanco a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2021.

www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

Amb el suport de

Organitzat per

Associació
Franz Schubert

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: **Jordi Roch (President d'honor)** · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Rosa Maria Cullerell · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Goicoechea · Jaume Graell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa

Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

Sabadell
Fundació

Schubertiada

Vilajuïga

Dimarts 20 d'agost de 2024
18 h
Canònica de Santa Maria de
Vilabertran

ACADÈMIA CHRISTIANE IVEN & WOLFRAM RIEGER

Èlia Farreras-Cabero, soprano
Lucas Huber Sierra, piano
Inés López, mezzo
Jesús López Blanco, piano

Èlia Farreras-Cabero
Lucas Huber Sierra

FRANZ SCHUBERT
(1797 — 1828)

Johann Wolfgang von Goethe (1749 — 1832)

Auf dem See

Und frische Nahrung, neues Blut
Saug' ich aus freier Welt;
Wie ist Natur so hold und gut,
Die mich am Busen hält!

Die Welle wiegen unsern Kahn
Im Rudertakt hinauf,
Und Berge, wolkig himmeln,
Begegnen unserm Lauf.

Aug', mein Aug', was sinkst du nieder?
Goldne Träume, kommt ihr wieder?
Weg, du Traum! so gold du bist;
Hier auch Lieb' und Leben ist.

Al llac

Nodriment sempre fresc i sang novella
aspiro d'aquest món lliure:
com és d'amable i bona la natura,
que m'acull en la seva sina!

Les ones gronxen la barca
al compàs dels remes,
i les muntanyes, amb núvols prop del cel,
acompanyen la nostra cursa.

Ulls, ulls meus, per què us abaixeu?
Torneu, somnis daurats?
Lluny, oh somni! Per més daurat que siguis,
també aquí trobo amor i vida.

Auf der Welle blinken
Tausend schwebende Sterne,
Weiche Nebel trinken
Rings die türmende Ferne;

Morgenwind umflügel
Die beschattete Bucht,
Und im See bespiegelt
Sich die reifende Frucht.

Brillen sobre les onades
mil ingràvides estrelles;
les llunyanes cimes
beuen les boires lleugeres.

La brisa del matí vola
per l'ombrívola badia,
i en l'aigua s'emmirallen
les fruites madures.

ROBERT SCHUMANN

(1810 — 1856)

Johann Wolfgang von Goethe (1749 — 1832)

Lieder und Gesänge aus "Wilhelm Meister"

Nur wer die Sehnsucht kennt

Nur wer die Sehnsucht kennt
Weiss, was ich leide!
Allein und abgetrennt
Von aller Freude,
Sch' ich an's Firmament
Nach jener Seite.
Ach! der mich liebt und kennt
Ist in der Weite.
Es schwindelt mir, es brennt
Mein Eingeweide.
Nur wer die Sehnsucht kennt
Weiss, was ich leide!

Cançons i cants de "Wilhelm Meister"

Només el qui coneix l'enyorança

Només el qui coneix l'enyorança
sap el que sofreixo!
Sola i separada
de tota alegria,
miro el firmament
cap aquell costat.
Ai! El que m'estima i em coneix
està molt lluny.
Em marejo, se'm cremen
les entranyes.
Només el qui coneix l'enyorança
sap el que sofreixo!

Heiß mich nicht reden

Heiß mich nicht reden, heiss mich schweigen,
Denn mein Geheimnis ist mir Pflicht;
Ich möchte dir mein ganzes Innre zeigen,
Allein das Schicksal will es nicht.

Zur rechten Zeit vertreibt der Sonne Lauf
Die finstre Nacht, und sie muss sich erhellen;
Der harte Fels schliesst seinen Busen auf,
Missgönnt der Erde nicht die tiefverborgnen
Quellen.

Ein jeder sucht im Arm des Freundes Ruh,
Dort kann die Brust in Klagen sich ergiessen;
Allein ein Schwur drückt mir die Lippen zu,
Und nur ein Gott vermag sie aufzuschliessen.

So lasst mich scheinen

So lasst mich scheinen, bis ich werde,
Zieht mir das weisse Kleid nicht aus!
Ich eile von der schönen Erde
Hinab in jenes dunkle Haus.

Dort ruh' ich eine kleine Stille,
Dann öffnet sich der frische Blick;
Ich lasse dann die reine Hülle,
Den Gürtel und den Kranz zurück.

Und jene himmlischen Gestalten
Sie fragen nicht nach Mann und Weib,
Und keine Kleider, keine Falten
Umgeben den verklärten Leib.

Zwar lebt' ich ohne Sorg' und Mühe,
Doch fühlt' ich tiefen Schmerz genug.
Vor Kummer altert' ich zu frühe;
Macht mich auf ewig wieder jung!

No em facis parlar

No em facis parlar, fes-me callar,
car el secret és el meu deure.
Et voldria mostrar tots els meus pensaments,
però el meu destí no ho permet.

En el moment oportú el curs del sol
expulsa l'obscura nit, que s'ha d'il·luminar;
la dura roca obre les seves entranyes
i no escatima a la terra les ocultes
fonts.

Cadascú busca repòs en els braços de l'amic,
on el cor pugui desfogar les seves queixes,
però un jurament em tanca els llavis,
i només un déu els podria obrir.

Deixeu-me lluir

Deixeu-me lluir, mentre visqui;
no em traieu el vestit blanc!
M'apresso a deixar la bella terra
cap a aquella sòrdida morada fosca.

Descansaré allà en curta pau,
després s'obrirà la fresca mirada
i deixaré llavors darrere meu
els simples embolcalls, la cinta i la corona.

I aquelles figures celestials
no pregunten si ets home o dona,
i cap vestit, ni cap arruga
cobriran el cos transfigurat.

Vaig viure certament sense penes ni molèsties,
però vaig sentir un profund dolor.
L'aflicció em va envellir massa aviat...
Feu-me jove per sempre més!

Singet nicht in Trauertönen

Singet nicht in Trauertönen
Von der Einsamkeit der Nacht,
Nein, sie ist, o holde Schönen,
Zur Geselligkeit gemacht.

Könn't ihr euch des Tages freuen,
Der nur Freuden unterbricht?
Er ist gut, sich zu zerstreuen,
Zu was anderm taugt er nicht.

Aber wenn in nächster Stunde
Süsser Lampe Dämmerung fliesst,
Und vom Mund zum nahen Munde
Scherz und Liebe sich ergiesst:

Wenn der rasche, lose Knabe,
Der sonst wild und feurig eilt.
Oft bei einer kleinen Gabe
Unter leichten Spielen weilt:

Wenn die Nachtigall Verliebten
Liebevoll ein Liedchen singt,
Das Gefangnen und Betrübten
Nur wie Ach und Wehe klingt:

Mit wie leichtem Herzensregen
Horchet ihr der Glocke nicht,
Die mit zwölf bedächtigen Schlägen
Ruh und Sicherheit verspricht.

Darum an dem langen Tage,
Merke dir es. liebe Brust:
Jeder Tag hat seine Plage
Und die Nacht hat ihre Lust.

No canteu tonades tristes

No canteu tonades tristes
sobre la solitud de la nit,
no, dolça bellesa, la nit
està feta per a la companyia.

Us heu d'alegrar amb el dia
que només fa que interrompre alegries?
És bo per a entretenir-se,
per altra cosa no serveix.

Però quan en les hores nocturnes
s'encenen les dolces llums del capvespre,
i joia i amor s'escampen
de boca en boca,

quan el noi salvatge i impetuós
passa lleuger i relaxat,
i participa en jocs innocents
per una petita penyora;

quan el rossinyol canta amorós
una cançoneta als enamorats,
on els presos i els afligits no hi senten
més que penes i lamentacions,

no escolteu les campanes
amb el cor encongít,
quan les dotze lentes campanades
prometen pau i seguretat.

Per això en els dies llargs
recorda, cor estimat:
cada dia té la seva pena,
cada nit té els seus plaers.

FRANZ SCHUBERT

Johann Wolfgang Goethe

Ganymed

Wie im Morgenglanze
Du rings mich anglühst,
Frühling, Geliebter!
Mit tausendfacher Liebeswonne
Sich an mein Herze drängt
Deiner ewigen Wärme
Heilig Gefühl,
Unendliche Schöne!
Dass ich dich fassen möcht'
In diesen Arm!

Ach, an deinem Busen
Lieg' ich und schmachte,
Und deine Blumen, dein Gras
Drängen sich an mein Herz.
Du kühlst den brennenden
Durst meines Busens,
Lieblicher Morgenwind!
Ruft drein die Nachtigall
Liebend mach mir aus dem Nebeltal.
Ich komm', ich komme!
Ach wohin, wohin?

Hinauf! strebt's hinauf!
Es schweben die Wolken
Abwärts, die Wolken
Neigen sich der sehrenden Liebe.
Mir! Mir!
In eurem Schosse
Aufwärts!
Umfangend umfängen!
Aufwärts an deinen Busen,
Alliebender Vater!

Ganimedes

En la resplendor del sol,
t'encens al voltant meu,
estimada primavera!
Amb mil delícies amoroses,
el sagrat sentiment
del teu etern ardor
s'apodera del meu cor,
bellesa infinita!
Si pogués estrènyer-te
entre els meus braços!

Ai, m'ajec en el teu pit,
i em marfonc;
les teves flors, la teva herba,
es premen contra el meu cor.
Apagues la set ardent
del meu pit,
amable brisa matinal!
Em crida amorós el rossinyol
des de la vall boirosa.
Ja vinc, ja vinc!
A on? Ai, a on?

Amunt! Sempre amunt!
Suren els núvols
a dalt, s'inclinen
cap a l'amor anhelant.
A mi! A mi!
En la vostra sina,
amunt!
Abraçant-me, abraceu-me!
Amunt, en la vostra sina,
pare de tot amor!

HUGO WOLF

(1860 — 1903)

Mignon I

Heiß mich nicht reden, heiss mich schweigen,
Denn mein Geheimnis ist mir Pflicht;
Ich möchte dir mein ganzes Innre zeigen,
Allein das Schicksal will es nicht.

Zur rechten Zeit vertreibt der Sonne Lauf
Die finstre Nacht, und sie muss sich erhellten;
Der harte Fels schliesst seinen Busen auf,
Missgönnt der Erde nicht die tiefverborgnen
Quellen.

Ein jeder sucht im Arm des Freundes Ruh,
Dort kann die Brust in Klagen sich ergiessen;
Allein ein Schwur drückt mir die Lippen zu,
Und nur ein Gott vermag sie aufzuschliessen.

Mignon

Kennst du das Land, wo die Zitronen blühn,
Im dunkeln Laub die Gold-Orangen
glühn,
Ein sanfter Wind vom blauen Himmel weht,
Die Myrte still und hoch der Lorbeer steht?
Kennst du es wohl?
Dahin! dahin
Möcht' ich mit dir, o mein Geliebter, ziehn.

Kennst du das Haus? Auf Säulen ruht sein
Dach.
Es glänzt der Saal, es schimmert das Gemach,
Und Marmorbilder stehn und sehn mich an:
Was hat man dir, du armes Kind, getan?
Kennst du es wohl?
Dahin! dahin
Möcht' ich mit dir, o mein Beschützer, ziehn.

Mignon I

No em facis parlar, fes-me callar,
car el secret és el meu deure.
Et voldria mostrar tots els meus pensaments,
però el meu destí no ho permet.

En el moment oportú el curs del sol
expulsa l'obscura nit, que s'ha d'il·luminar;
la dura roca obre les seves entranyes
i no escatima a la terra les ocultes
fonts.

Cadascú busca repòs en els braços de l'amic,
on el cor pugui desfogar les seves queixes,
però un jurament em tanca els llavis,
i només un déu els podria obrir.

Mignon

Coneixes el país on floreixen els llimoners,
on brillen les taronges daurades entre obscurs
brancatges
una dolça brisa bufà en el cel blau,
les murtres estan callades i creixen els llorers?
El coneixes bé?
Cap allà! Cap allà
voldria, estimat, anar amb tu!

Coneixes la casa? Sobre les columnes reposa la
teulada
resplendeix la sala i brilla la cambra,
i hi ha estàtues de marbre que em pregunten:
què t'hem fet, pobra criatura?
La coneixes bé?
Cap allà! Cap allà
voldria, protector meu, anar amb tu!

Kennst du den Berg und seinen Wolkensteg?
Das Maultier sucht im Nebel seinen Weg;
In Höhlen wohnt der Drachen alte
Brut;
Es stürzt der Fels und über ihn die Flut!
Kennst du ihn wohl?
Dahin! dahin
Geht unser Weg! O Vater, laß uns ziehn!

Coneixes la muntanya i el seu boirós camí?
La mula el busca entre la boira;
en les cavernes hi viu l'antiga nissaga dels
dragons
les roques es precipiten sobre el riu.
La coneixes bé?
Cap allà! Cap allà
ens porta aquest camí! Pare, deixa'ns-hi anar!

Inés López Jesús Lopez Blanco

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

Johann Mayrhofer (1787— 1836)

Der Schiffer

Im Winde, im Sturme befahr' ich den Fluss,
Die Klieder durchweicht der Regen im Guss;
Ich peitsche die Wellen mit mächtigem Schlag,
Erhoffend mir heiteren Tag.

Die Wellen, sie jagen das ächzende Schiff,
Es drohet der Strudel, es drohet das Riff,
Gesteine entkollern den felsigen Höh'n,
Und Tannen erseufzen wie Geistergestöh'n.

So musste es kommen, ich hab' es gewollt,
Ich hasse ein Leben behaglich entrollt;
Und schlängen die Wellen den ächzenden Kahn,
Ich priese doch immer die eigene Bahn.

Drum tose des Wassers ohnmächtige
Zorn,
Dem Herzen entquillet ein seliger Born,
Die Nerven erfrischend, o himmlische Lust,
Dem Sturme zu trotzen mit männlicher Brust!

El navegant

Enmig del vent i la tempesta navego pel riu,
el xàfec cala els meus vestits,
fujetejo les onades amb els remes potents,
esperant un dia millor.

Les onades cacen la nau oscil·lant,
m'amenacen els remolins i els esculls,
cauen pedres des de les rocoses altures,
i els avets sospiren com gemecs de fantasmes.

Així havia de ser, sóc jo qui ho ha triat,
detesto la vida organitzada amb comoditat;
i si se m'empassessin les onades la barca ressonant,
ja sempre lloaria el camí escollit.

Per tant, que es desfermi el furor imponent de
l'aigua!
Una font poderosa brolla del meu cor,
refrescant-me els nervis; oh plaer celestial
de lluitar contra la tempesta amb un cor viril!

Johann Mayrhofer

Lied eines Schiffers an die Dioskuren

Dioskuren, Zwillingsterne,
Die ihr leuchtet meinem Nachen,
Mich beruhigt auf dem Meere
Eure Milde, euer Wachen.

Wer auch fest in sich begründet,
Unverzagt dem Sturm begegnet,
Fühlt sich doch in euren Strahlen
Doppelt mutig und gesegnet.

Dieses Ruder, das ich schwinge,
Meeresfluten zu zerteilen,
Hänge ich, so ich geborgen,
Auf an eures Tempels Säulen.

Johann Mayrhofer

Atys

Der Knabe seufzt über's grüne Meer,
Vom fernenden Ufer kam er her,
Er wünscht sich mächtige Schwingen,
Die sollten ihn ins heimische Land,
Woran ihn ewige Sehnsucht mahnt,
Im rauschenden Fluge bringen.

"O Heimweh! unergründlicher Schmerz,
Was folterst du das junge Herz?
Kann Liebe dich nicht verdrängen?
So willst du die Frucht, die herrlich reift,
Die Gold und flüssiger Purpur streift,
Mit tödlichem Feuer versengen?"

"Ich liebe, ich rase, ich hab' sie gesehn,
Die Lüfte durchschnitt sie im Sturmeswehn,
Auf löwengezogenem Wagen,
Ich musste flehn: o nimm mich mit!
Mein Leben ist düster und abgeblüht;
Wirst du meine Bitte versagen?"

Cançó d'un mariner als Dioscurs

Dioscurs, estels bessons,
que il·lumineu la meva barca,
em tranquil·litzeu en el mar
amb la vostra dolça vetlla.

Quan fermament confiat
afronto impàvid la tempesta,
em sento amb els vostres raigs
doblement valent i beneït.

Aquests remes que ara empunyó
per fendir les onades del mar,
els penjaré, un cop salvat,
en les columnes del vostre temple.

Atis

Sospira el noi a través del mar verd
cap a la llunyana platja d'on va venir.
Desitjaria tenir poderoses ales
que, en un vol delirant,
el portessin al seu país,
en el qual pensa amb eterna nostàlgia.

"Oh, enyorança! pena insondable,
per què turmentes el jove cor?
No et pot eliminar l'amor?
Vols que la fruita, esplèndidament madura,
tocada per l'or i la líquida porpra,
es cremi amb foc mortal?"

Estimo, deliro, l'he vista!
Travessava els aires com una tempesta
amb un carro tirat per lleons.
T'ho suplico: porta'm amb tu!
La meva vida és obscura i pansida;
pots rebutjar el meu prec?"

"Sie schaute mit gutigem Lächeln mich an;
Nach Thrazien zog uns das Löwengespann,
Da dien' ich als Priester ihr eigen.
Den Rasenden kränzt ein seliges
Glück,
Der Aufgewachte schaudert zurück:
Kein Gott will sich hülfreich erzeigen.

"Dort, hinter den Bergen im scheidenden
Strahl'
Des Abends entschlummert mein väterlich
Tal;
O wär' ich jenseits der Wellen!"
Seufzet der Knabe. Doch Cymbelgetön
Verkündet die Göttin; er stürzt von Höh'n
In Gründe und waldige Stellen.

Johann Mayrhofer

Nachtviolen

Nachtviolen, Nachtviolen,
Dunkle Augen, seelenvolle,
Selig ist es, sich versenken
In dem samtnen Blau.

Grüne Blätter streben freudig,
Euch zu hellen, euch zu schmücken;
Doch ihr blicket ernst und schweigend
In die laue Frühlingsluft.

Mit erhabnen Wehmutsstrahlen
Trafet ihr mein treues Herz,
Und nun blüht in stummen Nächten,
Fort die heilige Verbindung.

Em va mirar amb somriure afable;
els lleons del carro ens portaren a Tràcia,
i allà la serveixo com a sacerdot seu.
Al delirant el corona ara una felicitat
benaventurada.
Però es desperta, i s'esgarrija horroritzat:
cap déu apareix per ajudar-lo.

Allà, darrere les muntanyes, els últims
raigs
del vespre adormen la vall dels meus
pares;
ah, si poguéis estar més enllà de les ones!"
Així sospira el noi. Però els sons dels címbals
anuncien la deessa; i es llança des de les altures
a la terra plena de boscos

Julianes

Julianes, julianes!
Ulls obscurs i expressius...
com és de benaurat submergir-se
en el vostre blau vellutat!

Verdes fulles s'esforcen alegres
per donar-vos llum, per ornar-vos;
però vosaltres mireu serioses i callades
en l'aire tebi de l'estiu.

Amb nobles raigs de tristesa
heu commogut el meu cor fidel.
I així floreix en les nits silencioses
el sagrat acoblament.

Johann Mayrhofer

Nachtstück

Wenn über Berge sich der Nebel breitet
Und Luna mit Gewölken kämpft,
So nimmt der Alte seine Harfe, und schreitet
Und singt waldeinwärts und gedämpft:

”Du heilige Nacht:

Bald ist's vollbracht,

Bald schlaf ich ihn, den langen Schlummer,

Der mich erlöst von allem Kummer.“

Die grünen Bäume rauschen dann:

”Schlaf süß, du guter, alter Mann“;

Die Gräser lispeln wankend fort:

”Wir decken seinen Ruheort“;

Und mancher liebe Vogel ruft:

”O lass ihn ruhn in Rasengruft!“

Der Alte horcht, der Alte schweigt,

Der Tod hat sich zu ihm geneigt.

CLARA SCHUMANN

(1819 — 1897)

Johann Peter Lyser (1804 — 1870)

Walzer

Horch! Welch' ein süßes harmonisches
Klingen:

Flüstern erhebt sich zum jubelnden Laut.

Laß mich dich, reizendes Mädchen,
umschlingen,

Wie ein Geliebter die liebende Braut.

Komm! Laß mit den wogenden Tönen uns
schweben,

Die uns wie Stimmen der Liebe umwehn:

So uns der seligsten Täuschung ergeben,

Glücklich es wäñnen, was nie kann geschehn.

Nocturn

Quan la boira s'estén sobre les muntanyes
i la lluna lluita amb els núvols,
pren el vell la seva arpa, camina
cap dins del bosc, i canta suaument:

”Oh, santa nit!

Aviat s'haurà acabat tot.

Aviat m'adormiré en el llarg somni

que em deslliurará de totes les penes.”

Llavors murmuren els arbres verds:

Dorm dolçament, bon home vell.

I les herbes remoregen vacil·lants.

Cobrirem el teu lloc de repòs.

I molts ocells amables criden;

deixeu-lo descansar en la seva tomba de gespa!

El vell escolta, el vell calla...

la mort s'ha inclinat damunt d'ell.

Vals

Escolta! Quines harmonies més
dolces

s'eleven murmuradores i joioses!

Noia encisadora, deixa que

t'abraci,

com un enamorat a l'amada núvia.

Vine! Deixa que volem amb els sons
onejants

que ens envolten com veus de l'amor:

que ens abandonem a la més divina il·lusió,

i ens imaginem feliços el que mai pot succeir.

Auge in Auge mit glühenden Wangen,
Bebende Seufzer verlangender Lust!
Ach, wenn die Stunden der Freude vergangen,
Füllet nur trauernde Sehnsucht die Brust,

Nimmer erblüht, was einmal verblüht,
Nie wird die rosige Jugend uns neu,
o drum, eh das Feuer der Herzen verglüht,
Liebe um Liebe, noch lächelt der Mai.

Heinrich Heine (1797 — 1856)

Ihr Bildnis

Ich stand in dunklen Träumen
Und starrte ihr Bildnis an,
Und das geliebte Antlitz
Heimlich zu leben begann.

Um ihre Lippen zog sich
Ein Lächeln wunderbar,
Und wie von Wehmutstränen
Erglänzte ihr Augenpaar.

Auch meine Tränen flossen
Mir von den Wangen herab –
Und ach, ich kann's nicht glauben,
Dass ich dich verloren hab!

Els ulls en els ulls, amb les galtes enceses,
sospirs tremolosos de plaer perllongat!
Ai! Quan passen les hores de la joia,
només una trista nostàlgia ens omple el pit,

mai no floreix el que una vegada es marcí,
mai la joventut rosada se'ns renovarà,
per això, oh, abans no s'apagui el foc del cor,
amor amb amor, encara somriu el maig.

La seva imatge

Era en un somni obscur
i vaig mirar la seva imatge de fit a fit,
i el rostre estimat
començà a viure secretament.

Aparegué en els seus llavis
un somriure meravellós,
i en els ulls brillaren
llàgrimes de melangia.

També les meves llàgrimes
caigueren per les meves galtes...
i ai!, no em puc creure
que t'hagi perduda!

Heinrich Heine

Lorelei

Ich weiß nicht, was soll es bedeuten,
Daß ich so traurig bin;
Ein Märchen aus alten Zeiten,
Das kommt mir nicht aus dem Sinn.

Die Luft ist kühl und es dunkelt,
Und ruhig fließt der Rhein;
Der Gipfel des Berges funkelt
Im Abendsonnenschein.

Die schönste Jungfrau sitzet
Dort oben wunderbar,
Ihr gold'nes Geschmeide blitzet,
Sie kämmt ihr gold'nes Haar.

Sie kämmt es mit gold'nem Kamme
Und singt ein Lied dabei;
Das hat eine wundersame,
Gewaltige Melodei.

Den Schiffer im kleinen Schiffe
Ergreift es mit wildem Weh;
Er schaut nicht die Felsenriffe,
Er schaut nur hinauf in die Höh'.

Ich glaube, die Wellen verschlingen
Am Ende Schiffer und Kahn;
Und das hat mit ihrem Singen
Die Lorelei getan.

Lorelei

No sé el perquè
de la meua tristesa;
un antic conte de fades,
que no em puc treure del pensament.

L'aire és fred i es fa fosc,
i el Rin corre tranquil;
el cim de la muntanya centelleja
a la llum del capvespre.

La donzella més bella seu
meravellosa allà dalt,
els seus joiells daurats lluen,
mentre es pentina els cabells daurats.

Els pentina amb una pinta daurada,
i canta una cançó
d'una melodia estranya
i poderosa.

Al barquer de la petita barca
li agafa una tristesa salvatge;
no mira els esculls,
només mira cap a dalt.

Em penso que les ones s'empassaren
al final barquer i barca;
ho ha provocat Lorelei
amb el seu cant.

Friedrich Rückert

Die gute Nacht, die ich dir sage

Die gute Nacht, die ich dir sage,
Freund, hörst du!
Ein Engel, der die Botschaft trage,
Geht ab und zu.

Er bringt sie dir, und hat mir wieder
Den Gruß gebracht:
Dir sagen auch des Freundes Lieder
Nun gute Nacht.

Robert Burns (1759 — 1796)

Versió alemanya de Wilhelm W. Gerhard (1780 — 1858)

Am Strande

Traurig schau ich von der Klippe
Auf die Flut, die uns getrennt,
Und mit Inbrunst fleht die Lippe,
Schöne seiner, Element!

Furcht ist meiner Seele Meister,
Ach, und Hoffnung schwindet schier;
Nur im Traume bringen Geister
Vom Geliebten Kunde mir.

Die ich, fröhliche Genossen
Gold'ner Tag' in Lust und Schmerz,
Kummertränen nie vergossen,
Ach ich kennt nicht meinen Schmerz!

Sei mir mild, o näch't'ge Stunde,
Auf das Auge senke Ruh,
Holde Geister, flüstert Kunde
Vom Geliebten dann mir zu.

La bona nit, que ara et desitjo

La bona nit, que ara et desitjo,
amic, escolta-la!
Un àngel, que et porta el missatge,
va i torna.

Te la porta i m'ha tornat
la salutació:
també les cançons de l'amic
et desitgen ara bona nit.

A la riba

Miro entristit des de la roca
cap el corrent que ens separa,
i els llavis imploren amb fervor:
tingues cura d'ella, element!

El temor domina la meva ànima,
ai, i l'esperança quasi s'esvaeix;
els esperits només en somnis
em porten noves de l'amada.

Car jo, alegre company
dels dies daurats de plaer i dolor,
mai he vessat llàgrimes d'afflicció,
ai, no conec el meu dolor!

Sigueu-me amables, hores nocturnes,
doneu pau als meus ulls,
dolços esperits, xiuxiegeu-me
llavors noves de l'estimada.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

AGRAÏMENTS

Amb el suport de

Col·laborador principal

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Figueres
www.figueres.cat

Ajuntament
de Barcelona

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Vilajuïga

L'aigua amb uns punts de gas

Gràcies a

Audi

Autopodium
Girona · Olot · Figueres · Lloret de Mar

llull institut
ramon llull

Mitjans col·laboradors

Cat *W*úsica

EMPORDÀ

Bisbat de Girona · Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Agraïment Amics de la Schubertíada

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertíada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Rosa Maria Cullell · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Manel Bertran · Alba Espargaró · Xavier Goicoechea · Jaume Graell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Clòria Renom · Cràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Organitza

Associació
Franz Schubert

www.schubertiada.cat